

Sygn. akt I C 1641/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2018 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Daria Ratymirska

na posiedzeniu niejawnym w dniu 7 listopada 2018 roku w Kłodzku

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 listopada 2018 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa (...) Sp. z o. o. S.K.A. w W.

przeciwko J. M.

o zapłatę kwoty 150 zł

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

(...) Sp. z o.o. S.K.A. w W. wniosła pozew przeciwko J. M. o zapłatę kwoty 150 zł z odsetkami umownymi w wys. czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP rocznie, z ograniczeniem do wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, od dnia 15.05.2015r. W uzasadnieniu podała, że na wniosek pozwanego, (...) Sp. z o.o. udzieliła mu pożyczki nr (...) na okres o dni w wysokości 150 zł i przelała tą kwotę na rachunek bankowy pozwanego w dniu 14.04.2015r. Pozwany był zobowiązany do zwrotu pożyczki do dnia 14.05.2015r., jednak do dnia wniesienia pozwu nie zapłacił należności. Przedmiotowa wierzytelność została zbyta na rzecz powoda.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Wobec tego, że pozwany nie stawiał się na rozprawie i nie złożył wyjaśnień (przesyłka, zawierająca odpis pozwu i zawiadomienie o rozprawie była awizowana, nie odebrana w terminie), Sąd wydał wyrok zaoczny (art. 339§1 kpc w zw. z art. 340 kpc). Sąd nie przyjął za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych, przedstawionych w pozwie, ponieważ budzą one uzasadnione wątpliwości (art. 339§2 kpc).

Odpowiedzialność kontraktowa znajduje zastosowanie między wierzycielem i dłużnikiem, którzy są stronami określonego stosunku zobowiązaniowego (art. 471 kc). Dłużnik nie wykonuje zobowiązania, jeżeli przez swoje zachowanie nie doprowadzi do osiągnięcia przez wierzyciela określonej kontraktem korzyści. Ciężar dowodu istnienia przesłanek odpowiedzialności kontraktowej w świetle art. 6 k.c., spoczywa na wierzycielu, jako osobie, która z tychże faktów wywodzi skutki prawne. Musi on zatem udowodnić istnienie ważnego zobowiązania o określonej treści, w stosunku do którego czyni dłużnikowi zarzuty jego naruszenia.

Strona powodowa nie udowodniła faktów, z których wywodziła skutki prawne, w postaci możliwość żądania zapłaty od pozwanego kwoty dochodzonej pozwem. Jej twierdzenia, jakoby przysługiwała jej wymagalna wierzytelność, względem pozwanego, w kwocie dochodzonej pozwem, pozostały gołosłowne. Na stronie powodowej spoczywał ciężar udowodnienia, że pozwany, zgodnie z zawartą umową pożyczki, zobowiązany był do zwrotu na rzecz pożyczkodawcy

kwoty 150 zł w terminie do dnia 14.05.2015r. - dopiero niewykonanie w terminie tego zobowiązania skutkowało naliczeniem odsetek za opóźnienie w wysokości określonej w umowie (art. 232 kpc w zw. z art. 6 kc i art. 509 kc i art. 720 § 1 kc). Strona powodowa nie przedłożyła żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń, w szczególności umowy pożyczki oraz umowy cesji wierzytelności na rzecz powoda, o których mowa w pozwie. Twierdzenie powoda było całkowicie gołosłowne. Brak jest w konsekwencji podstaw do naliczenia odsetek za opóźnienie, skoro powód nie udowodnił wysokości i terminu wymagalności dochodzonej kwoty.

Sąd nie znalazł podstaw do działania z urzędu w celu poszukiwania dowodów, na poparcie twierdzeń powoda, w sytuacji, gdy strona powodowa jest profesjonalnym przedsiębiorcą. Sąd podziela pogląd, wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000r., V CKN 175/00, OSP 2001 r./7-8/116, iż działanie sądu z urzędu może prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP). W uzasadnieniu powołanego orzeczenia wyrażono stanowisko, iż ani w toku postępowania dowodowego, ani po wyczerpaniu wniosków dowodowych stron, sąd nie ma obowiązku ustalania, czy sprawa jest dostatecznie wyjaśniona do stanowczego rozstrzygnięcia stosunku spornego i nieaktualny jest już nakaz uzupełniania z urzędu udzielanych przez strony wyjaśnień i przedstawianych przez nie dowodów jak i dokonywania oceny stopnia wyjaśnienia sprawy. Powołanie dowodu przez sąd z urzędu może być korzystne dla jednej ze stron, niekorzystne natomiast dla strony przeciwnej. Przestrzegając zasady równości stron, sąd musi, o ile chodzi o powoływanie dowodów, przestrzegać również zasady kontradyktoryjności, stosownie do której strona może m.in. powoływać dowody i wypowiadać się co do dowodów powołanych przez przeciwnika. Sąd powinien zatem przede wszystkim dbać o to, aby każda ze stron taką możliwość uzyskała. Działanie przez sąd z urzędu nie może prowadzić do zastępowania strony w spełnieniu jej obowiązków i może mieć miejsce tylko w szczególnie wyjątkowych sytuacjach. Sąd nie dopatrył się podstaw do uznania za taką sytuację stron w niniejszej sprawie.